

Niet eerder de afgelopen dertien jaar was de kans zo groot dat een euro en een dollar dezelfde waarde krijgen als nu. Het zou een nieuw hoofdstuk betekenen in een tijdvak van wilde valutabewegingen. De gevolgen voor consumenten, bedrijven, beleggers én grondstofmarkten zijn groot.

VALUTA- TREKKEN DIEPE

Het zijn niet alleen aandelenbeurzen die de laatste tijd niveaus bereikten die lange tijd niet te zien waren. Ook de dollar-index steeg de afgelopen tijd naar het hoogste niveau sinds 2003. In dit mandje wordt de waarde van de Amerikaanse munt afgezet tegenover de valuta van zes belangrijke handelspartners. Ook de euro verloor fors in waarde tegenover de dollar.

Inmiddels glijdt de euro-dollar-verhouding naar pariteit, de situatie waarin beide munten evenveel waard zijn. Dat was voor het laatst het geval in december 2002. Sindsdien heeft de verhouding er al een wilde rit opzitten. In de naweën van de Amerikaanse huizen crisis klom de euro-dollarverhouding in 2008 boven 1,6. Nog datzelfde jaar won de Amerikaanse munt fors terrein terug, niet alleen tegenover de euro, maar ook tegenover andere va-

luta's. Toen de crisis zich later dat jaar wereldwijd verspreidde, kwam opnieuw een dollarvlucht op gang. Die kon worden verklaard door de status van internationale reservemunt die de Amerikaanse munt al sinds de Tweede Wereldoorlog heeft. Daardoor is de handel in dollarschuld papier de meest liquide ter wereld. Investerders liepen daar dus niet het risico om vast te komen zitten in niet-verhandelbare activa. In zekere zin was de Amerikaanse munt, ondanks de zwakke macro-economische fundamenten ten tijde van de crisis, voor veel (institutionele) investeerders een veilige keuze.

Toch reageren valuta niet altijd op de manier die men op basis van economische logica zou verwachten. Dit komt omdat de totstandkoming van een valutakoers een complex samenspel van factoren is waarbij ook niet-rationele argumenten een rol spelen. Zo klom de euro-dollar koers op het hoogtepunt van de eurocrisis in 2011 naar 1,45, ondanks dat de eurozone

volgens sommigen toen op springen stond. Van een 'veilige' keuze kon toen geen sprake zijn. De hoge rentes in combinatie met de overheidsgaranties en de reputatie van de ECB lieten het investeringsgeld niettemin toch naar de Europese eenheidsmunt vloeien.

Het renteverval tussen de eurozone en de Verenigde Staten is ook de meest aangehaalde verklaring voor de beweging van de jongste maanden. Alleen is de situatie nu omgekeerd aan die van enkele jaren terug. Dit jaar hebben wereldwijd al 24 centrale banken de rente verlaagd terwijl de Verenigde Staten zich al weer opmaken voor een monetaire verstrakking. De Amerikaanse centrale bank (de Fed) heeft haar politiek van kwantitatieve versoepeling intussen afgerond en een eerste renteverhoging door de

Federal Reserve is mogelijk al deze zomer aan de orde. In een financiële wereld waar iedereen wanhopig op zoek is naar rendementen, lijkt het daarom logisch dat veel investeringsgeld naar de dollar vloeit.

CONSUMENTEN EN BEDRIJVEN

De gevolgen van de duurdere dollar zijn niet eenduidig positief of negatief. Voor de Amerikanen is een dure dollar op korte termijn mooi meegenomen omdat die de kostprijs van ingevoerde goederen verlaagt. Voor de Amerikaanse exportindustrie is de dollarstijging duidelijk nadelig. Het gaat daarbij niet uitsluitend om bedrijven uit de eigen verwerkende industrie, maar ook om dienstverleners die een groot deel van de omzet buiten de Verenigde Staten realiseren. Heel wat Amerikaanse multinationals verwezen in hun recente kwartaalrapporten dan ook naar de dure dollar als reden waarom de verwachte omzet en winst niet gehaald werd. Inkomsten die in het

